

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 08.03.1973, sp. zn. 12 Co 6/73, ECLI:CZ:MSPH:1973:12.CO.6.1973.1

Číslo: 45/1974

Právní věta: Kupující může žalobou u soudu uplatnit jen práva z odpovědnosti za ty konkrétní dodatečně najevo vyšlé vady koupené věci, které prodávajícímu vytkl ve lhůtě uvedené v ustanovení § 403 odst. 1 o. z.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 08.03.1973

Spisová značka: 12 Co 6/73

Číslo rozhodnutí: 45

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Lhůty, Odpovědnost za vady, Odpovědnost za vady u smlouvy kupní, Smlouvy, Vady věci

Předpisy: 40/1964 Sb. § 403

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 45/1974 sb. rozh.

Kupující může žalobou u soudu uplatnit jen práva z odpovědnosti za ty konkrétní dodatečně najevo vyšlé vady koupené věci, které prodávajícímu vytkl ve lhůtě uvedené v ustanovení § 403 odst. 1 o. z.

(Rozsudek Městského soudu v Praze z 8. 3. 1973, [12 Co 6/73](#))

Obvodní soud pro Prahu 10 zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal určení, že je právně účinné jeho odstoupení od kupní smlouvy se žalovaným. Žalobce totiž 22. 5. 1970 koupil od žalovaného automobil zn. Praga - Baby za 10 000 Kčs, pak však zjistil, že automobil je provozu neschopný, a od smlouvy odstoupil. Požadoval proto zaplacení 10 000 Kčs proti vrácení automobilu. Soud prvního stupně shledal, že automobil neměl takové vady, které by jej činily neupotřebitelným.

Proti tomuto rozsudku se odvolal žalobce a ve svém odvolání poukazoval na to, že při prodeji auta ho žalovaný upozornil pouze na jedinou závadu, a to na unikání oleje z motoru kolem řemenice klikové hřídele. Krátce po koupi vozu zjistil však dezolátní stav karosérie, vadnou rozvodovku, řízení a další závady. Dal vůz prohlédnout znalcem inž. T. a ten mu sdělil, že vůz nelze dát do náležitého stavu, a potvrdil i hodnotu automobilu, která činila jen 2870 Kčs. Protože mezi třemi znaleckými posudky podanými v řízení před soudem prvního stupně byly rozpory, měl podle názoru žalobce soud

postupovat podle ustanovení § 127 odst. 2 o. s. ř. a vyžádat si posudek vědeckého ústavu nebo jiné instituce.

Městský soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 403 odst. 1 o. z. je povinností kupujícího vytknout vady koupené věci bez zbytečného odkladu a jenom tehdy, jestliže kupující tuto povinnost splní do šesti měsíců od převzetí věci, může se domáhat práva z odpovědnosti za vady žalobou u soudu. Práva z odpovědnosti za vady se týkají jen těch vad, které prodávající kupujícímu vytkl; na jiné dodatečně objevené vady se odpovědnost nevztahuje.

Z korespondence účastníků zjistil odvolací soud, že v dopise ze 4. 7. 1970 se žalobce zmiňoval o tom, že vůz nemá dobré gumy, v dopise z 12. 8. 1970 pak psal o dezolátním stavu auta, vadných pneumatikách a „jiných závadách“. Písemně tedy žalobce žalovanému vytýkal konkrétně jenom špatné pneumatiky. To však není vada, která by mohla vyjít dodatečně najevo (nejde o vadu skrytou), jak předpokládá ustanovení § 401 o. z.; nečiní také automobil neupotřebitelným. Kdyby se tedy vycházelo z korespondence účastníků, nemohl by žalobce po právu od smlouvy odstoupit a nemohl by také svá práva z odpovědnosti za vady u soudu uplatňovat. Prekluzi nároku namítal žalovaný již v řízení před soudem prvního stupně, avšak soud se jí blíže nezabýval.

Odvolací soud však k možné prekluzi přihlížel a její oprávněnost zkoumal. Proto odvolací soud mimo zjištění obsahu uvedené korespondence doplnil řízení i doplňujícím výslechem žalobce a zjistil, že žalovaného navštívil asi týden po převzetí vozu a upozornil ho na tyto vady: špatné gumy, čalounění, špatný lak a vadu střechy. Tyto vady jsou však vadami zjevnými, a tedy opět nejde o vady, jež „dodatečně vyšly najevo“. Z výpovědi žalobce však bylo dále zjištěno, že žalobce opětovně žalovaného navštívil v rozmezí asi 10 dnů a vytýkal vůli zadní nápravy, vůli přední nápravy a nakonec vytýkal i to, že vytéká olej z diferenciálu. To vše vytýkal nejpozději do listopadu 1970, tedy včas, takže pokud jde o tyto vady, nárok žalobce prekludován není.

Z posudku znalce J. T. v souvislosti s výpovědí svědka M. Z., který vozidlo prohlížel v době prodeje, kdy vozidlo bylo ještě pojízdné, vyplývá, že vůz vytýkané vady neměl a opotřebení bylo úměrné stáří vozu. Pokud vady zjistil inž. T., nelze přehlédnout, že vozidlo prohlížel až 7. 11. 1970, tedy po té, kdy vůz měl v držení již téměř půl roku žalobce, a po té, kdy krátce po prodeji došlo ke střetu tohoto automobilu s jiným osobním automobilem.

V projednávané věci není zapotřebí doplňovat řízení posudkem vědeckého ústavu či jiné instituce, jak navrhoval žalobce. Ve smyslu ustanovení § 127 odst. 2 o. s. ř. může soud vyžádat takovýto posudek v závažných nebo složitých případech. O takový případ však nejde. I když v řízení u soudu prvního stupně byly předloženy tři odborné posudky, byl soudem podle § 127 odst. 1 o. s. ř. ustanoven pouze jeden znalec, a to J. T. Ten se ve svém posudku zabýval i posudky inž. T. a M. Z. Závěry posudku soudem ustanoveného znalce se pak i odvolávacímu soudu po vyžádaném doplnění posudku jeví jako přesvědčivé, takže není nutné vyžadovat ani posudek dalšího znalce.

Na podkladě všech provedených skutkových zjištění dospěl proto soud prvního stupně důvodně k přesvědčení, že žalovaný neměl právo od smlouvy odstoupit, poněvadž jím koupený automobil neměl vadu, která by byla dodatečně vyšla najevo a která by jej činila neupotřebitelným.

Proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil.